

„No, kje veš ti zanj?“ vprašajo Strženovega Lojzka.

„V našem lesu ga je vse polno“, se odreže pogumno.

„V Stržajev les pojdemo takoj danes popoldne. Ali imate vozičke, da ga bomo pripeljali?“ vprašajo gospod.

„Imamo, imamo, imamo . . .“ je vriščalo od vseh strani. „Pa samo tisti, ki imate vozičke! Kdor nima vozička, ga ne rabimo. Popoldne ob eni bodite pripravljeni!“

Tudi Skončarjev Janezek se je spomnil svojega vozička, pa je šinil domov in se izgubil v kolarnici. Tam v kotu je ležal ves zametan in zastavljen njegov potrti voziček.

„To bo prijetno!“ si je mislil. „In gospod kaplan sami pojdejo z nami. To bo veselje! Toda voziček? Kar popraviti ga bo treba. Do ene ga bom že.“

Takoj se je spravil na delo. Toda slab kolar, slabo orodje in silno potr ti voziček! Ni šlo tako hitro, kakor si je mislil Janezek. Ura je naglo odbila eno. Cela vrsta otrok se je dvignila in se z velikim vriščem pomikala v les. Janezek pa še ni bil gotov z svojim popravkom. Ostati je moral doma. „O, da bi ga bil vsaj prej popravil!“ je vzdihnil, ko je videl, da je prepozno.

Hudo mu je bilo, ko je proti večeru pripeljala cela vrsta voznikov vse polno bršlina, zelenja in cvetja in ga peljala v župnišče. Še hujše mu je pa bilo, ko so se veseli vozniki vračali z velikimi kosi belega kruha in lepimi podobicami od gospoda kaplana.

„Vsaka nemarnost se kaznuje prej ali slej“, so pripomnili mati Janezku, ki se je silno kisló držal in je imel mokre oči.

Še tisti večer je dal voziček čisto v red in je šel drugo jutro sam po bršlina. Ravno prav je bilo, da ga je pripeljal, ker ga je bilo nekaj zmanjkalo. Dobil je čedno podobico, kosa pa ne. Voziček ima pa zdaj bolj v redu.

F. G.

Naprej.

Vse cvetno je polje, in rože dehtë
In solnce nebeško nam sije, —
Oj, bratje, naprej čez doline, gore,
In kamor se cesta zavije!

Naj vriskajo srca v veselo prostost,
In v svobodi duša trepeče,
Dovolj je počitka in spanja dovolj,
Zdaj nove poiščimo sreče.

Oj, bratje, naprej, da zasine nam dan
Veselja in zlate radosti,
Na delo nemudno, da tihi večer
Življenja zatone v sladkosti.

Aleksij Ivanov.

